

чила съ мойта баба, Богъ да я прости. Отива веднъжъ тя, знаете, на черква, сѣда на трона си и, като всѣка стара жена, заспива... (Гръмъ) Какъвъ дъждъ! Какъвъ пороенъ дъждъ!

Д-ръ Кондовъ (става и отива къмъ вратата)

Масларски

Кжде докторе?

Д-ръ Кондовъ

Ще взема и ще строша тая врата!

Масларски (скача)

Докторе, само това не може! (застава между доктора и вратата) Не може, не може, не може! А! Хичъ и на ума си да не туряте такова нѣщо. Да счупите вратата? Жена ми за една счупена чиния дига такива скандали, а за една врата!... Оставете, докторе... Ако счупимъ вратата, по-хубаво тогазъ да избѣгаме нейде далечъ и повече да не се връщаме... Недейте прави такива работи...

Д-ръ Кондовъ (връща се и сѣда)

Масларски

Още малко търпение, още малко. Жена ми ей-сега ще си дойде. (Гръмъ) Какъвъ дъждъ! Какъвъ силенъ дъждъ! Та, докторе, да си продължа приказката. Сѣда, знаете, баба ми